

ՎԱՅԱՆ ԹԵՔԵՆԱՆԻՆ

(Իր քառասունհայ յորեկանին առթիւ)

Համեստ, խոնարհ, մերթ երկչուտ անձերու պէս կը փախն
Ամբոխին մէջ մըտածման, բառերն իղձիդ ետեւէն.
Կը հետեւիմ ես անոնց, հետաքրքիր ակընդէտ,
Ու կը գտնեմ միտքս յանկարծ մտքիդ սեմին լուսաւէտ...:

Երբոր կ'ըզմամ ես լըսել սրտիդ լարերն ալլազան,
Պատկերներով պարզ ու հեզ կը բացատրես, մեղմաձայն,
Մտքին, կեանքին յարանուն ինչունները ծարաւի...
Ու Սոկրատի մաքրափայլ հոգին քու մէջ կ'երեւի:

Մերթ խանդավառ, մերթ երկմիտ զարմանքներով
պաշարուած՝
Ինձ կը քըւիս դուն յանախ անլուծելի առեղծուած,
Բայց երբ ըզբեզ կը պեղեմ, դուն միշտ մանկան մ'ես
նրման,
Որ Աստուծոյ մ'է յանձներ իմաստն իր մարդ

գոյութեան...:
Դու խորիմաց մարգարէ՝ փորձառութեամբ ներդաշնակ՝
Կը կարեկցիս մարդերու երազանքին անպարփակ,
Երբ Անհունին տիրանալ կը յաւակնի յաւիտեան,
Բայց անգիտակ դուն քեզի, կը դիմես այդ խենդութեան:

Տարիներուն անողոք ձեռներն ի'նչ փոյթ քէ գրկեն,
Չըմեռներու դարպասին տանին մարմինդ յամբօրէն.
Դարու ժըլատ, հեստ ոգին գլխիդ դրբեր է դափնին
Ու կը յանձնէ վաստակներդ անմահութեան տանարին...:

Մ. ՄԱՆՈՒՇԵԱՆ

Բարիզ, 28 Յունուար 1934